

Epilog

Som denne afhandling startede, vil jeg slutte den ved at vende refererende tilbage til ansatsen og den rejse, jeg har været igennem som del af projekt unge, holdspil og medborgerskab. At tage del i hverdagen i et kvarter som Ydre Nørrebro, som typisk ikke er forbundet med positive historier, har haft sin indvirkning på mig som person. Drengene elsker deres bydel og snakker ofte om deres Nørrebro med en stolthed, til trods for dårlige historier og stigmatisering. De vil gerne være en del af historien og hverdagen i deres lokalmiljø, men ved ofte ikke, hvordan de kan gøre det.

Deres livsverden er i en dynamisk vekselvirkning, hvor verden udspiller sig på godt og ondt for øjnene af dem. Hverdagen på Ydre Nørrebro er ikke som et døstigt ligusterland, men er et dynamisk, multikulturelt og globaliseret miljø. I ordets klare forstand er liv og død en del af deres hverdag, hvilket på tragisk vis også blev bekræftet undervejs i forløbet, hvor en af drengene mistede livet i en biljagt. Eller da lokale Omar El-Husseini udførte sine forvirrede og forfærdelige gerninger ved Krudttønden og den Jødiske Synagoge.

Der bliver ofte rapporteret breaking news fra Nørrebro til hele landet, hvor drengene hver gang befinder sig i skudlinjen imellem rapporter og politirazziaer i Mjølnerparken. Gang på gang har deres tilværelse været i fokus af de forkerte grunde, med usikkerhed, sorg og skam til følge.

Således har mine oplevelser som en del af projekt, unge, holdspil og medborgerskab været et møde med unge drenge, som måske mangler nogle personlige og miljømæssige ressourcer, men har oprigtigt ønske om at tage del i samfundet på en positiv måde. Men på den ene eller anden måde har de følt det svært og ikke håndgribeligt at blive en del af samfundet.

Desværre er den sociale ulighed i vores samfund steget over de sidste 25 år, og der bliver længere mellem rig og fattig. På baggrund af den udvikling står den gruppe af drenge og lokalmiljøet, som jeg har været en del af, også fremadrettet over for store udfordringer. Derfor synes det essentielt, at der må gøres noget, og vores resultater har vist, at en sådan indsats med fordel kan bruge lokalmiljøet til at skabe kontaktflader imellem drengene og samfundet med skolen som omdrejningspunkt. Vores forskning synes også vigtig, da den øgede sociale ulighed med høj sandsynlighed udfordrer den sociale sammenhængskraft i Danmark, i kraft af at vores muligheder for at mødes på tværs af kultur og social status vil blive reduceret. En sådan udvikling vil betyde endnu dårligere fremtidsudsigter for hovedparten af drengene på Rådmandsgade Skole. Derfor må vi (forskere, ressourcestærke og lokale kræfter) tænke i alternative baner for at bringe ressourcer til lokalmiljøer og individer, som kan beskytte dem mod politiske ideologier, som tilvejebringer sværere kår for de udsatte i samfundet.

Med i disse overvejelser må det også fra politisk hold være en overvejelse værd, at man ved at styrke lokalområder som Ydre Nørrebro kan hjælpe med at sikre, at vi ikke udvikler parallelsamfund og potentielle modborgere. Ansvaret ligger hos samfundet og politikerne, da hele grundlaget for denne diskussion og udfordring bunder i et behov for at lave en ny forhandling af vores fælles identitet, hvis man vil sikre sammenhængskraft. En ny identitet af, hvad det vil sige at være en del af vores samfund, hvor man uanset forældrestatus, oprindelse og socioøkonomisk råderum oplever et åbent og motiverende samfund. I dette perspektiv kan forskeren ikke blive i sit elfenbenstårn. Der er brug for forskning med forskelligt fokus, men mest af alt må forskning også indse sit potentiale i at kunne komme udsatte og marginaliserede grupper til hjælp. Forskning har en mulighed for at sikre, at ressourcer fordeles ligeligt i samfundet. Forskning kan forankres i praksis, blive bæredygtigt og dermed styrke dem, som uligheden rammer. Forskning må dermed også anerkende, at man ikke kan undsige sig politisk indflydelse, og forskning må derfor også bære et ansvar for, hvordan vi sikrer de optimale rammer for menneskerne i vores samfund. Jeg håber på, at en sådan forskning kan få større betydning i vores samfund fremadrettet og på den måde komme andre end forskningen selv til gode.